

Arrest

nr. 162 684 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 27 juni 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 27 juni 2008. Hij is vergezeld van zijn echtgenote.

Op 10 maart 2009 dient verzoekers echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoeker en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2009 nrs. 29 052 en 29 053 worden aan verzoeker en zijn echtgenote eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 oktober 2009 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk verklaard en wordt het gezin in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 4 februari 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake deze aanvraag.

Op 19 januari 2012 dient verzoekers echtgenote samen met verzoeker een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies in de tweede aanvraag.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 14 en 16 augustus 2012 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 14 februari 2014 nr.118 891.

Op 21 september 2012 wordt de beslissing van 22 mei 2012 ingetrokken.

Op 16 oktober 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de tweede aanvraag.

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekers echtgenote om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 december 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer opnieuw een advies in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 24 januari 2013 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker en zijn echtgenote dienen een beroep in tegen deze drie beslissingen van 24 januari 2013. Dit beroep is gekend onder het rolnummer X.

Op 11 maart 2013 wordt de beslissing van 19 oktober 2012 ingetrokken.

Op 18 maart 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 maart 2013 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 augustus 2014 dient de echtgenote van verzoeker samen met verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 oktober 2014 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 oktober 2014 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote inreisverboden genomen (bijlage 13^{sexies}).

Op 26 februari 2015 dient de echtgenote van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2015 dient verzoeker eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers echtgenote onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 juli 2015 worden volgende beslissingen aan verzoeker en zijn echtgenote ter kennis gebracht:

- de beslissing van 20 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard;
- de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2014;
- de inreisverboden van 20 oktober 2014;
- de beslissingen van 2 juni 2015 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard.

Verzoeker en zijn echtgenote stellen vervolgens volgende beroepen in:

- tegen de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet: rolnummer X
- tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote: rolnummer X
- tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoeker: rolnummer X
- tegen het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote: rolnummer X
- tegen het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoeker: rolnummer X.

Huidig beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 20 oktober 2014, dat aan verzoeker werd gegeven:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: D., H.

geboortedatum: (...) 1983

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen ...0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Geldig visum*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- o *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Bevel om het grondgebied te verlaten 20.3.2013, betekend 4.4.2013
(...).”*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bovendien zijn er eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Daar verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, is huidige vordering, bij gebrek aan belang, onontvankelijk.”

3.2. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn

gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen "ruime" discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de "verplichte" afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Overigens bevestigde de Raad van State recent nog in zijn arresten nr. 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 *"que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée."* » [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

De exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- *Schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (2008/115/EG)*
- *Schending van artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*
- *Schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet*

Ten eerste,

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de reden van afgifte van het bevel luidt als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geldig visum"

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Ten tweede,

Aan verzoeker wordt een termijn van „ 0 dagen na de kennisgeving “ gegeven om het grondgebied te verlaten.

De redenen voor het stellen van de termijn op nul dagen is de volgende:

“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Bevel om het grondgebied te verlaten 20.3.2013, betekend 4.4.2013”

Artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”.

Artikel 74/14 §3 is een omzetting van artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG (hierna genoemd: Terugkeerrichtlijn) (eigen onderlijning):

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven. L 348/102 Publicatieblad van de Europese Unie 24.12.2008 NL

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen”.

Verzoeker stellen vast dat artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet een niet correcte omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn gezien de vermindering van de termijn tot vrijwillig vertrek slechts onder bepaalde omstandigheden mogelijk is.

Verzoeker valt niet onder artikel 7 §4 van de Terugkeerrichtlijn waardoor de bestreden beslissing een schending vormt van deze laatste bepaling.

Immers, overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, hebben richtlijnen die niet tijdig of gebrekkig worden omgezet, een directe verticale werking wanneer ze voldoende duidelijk zijn. 1

Dit is in casu het geval.

Ondergeschikt,

Verzoeker beroept zich op artikel 7 van de Vreemdelingenwet waarin een termijn wordt vereist.

Hier stelt zich de vraag of een termijn van 0 dagen een termijn is in de zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent van niet; “0 dagen “ of “onmiddellijk “ is geen termijn. Een termijn impliceert een periode van minstens twee dagen.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing ook artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 62 en 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt dat artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet geen correcte omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar artikel 8 eerste lid van de Terugkeerrichtlijn die luidt als volgt:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.”

Het staat verwerende partij derhalve toe om, conform de Terugkeerrichtlijn, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan indien betrokkene niet aan een eerdere terugkeerverplichting heeft voldaan.

Verzoekende partij betwist niet het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20 maart 2013 en ter kennis gebracht op 4 april 2013 te hebben genegeerd en er niet aan te hebben voldaan.

Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een incorrecte omzetting zou zijn van de Terugkeerrichtlijn. Zij kan zich derhalve wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn beroepen.

Verzoekster maakt geen schending van de Terugkeerrichtlijn aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (geen geldig visum) en dat geen termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten gezien verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat artikel 2 van de vreemdelingenwet verschillende gronden opgeeft op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten en dat een geldig visum daar slechts één van is, zodat de bestreden beslissing de mogelijkheid miskent om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de bewoordingen van artikel 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, blijkt duidelijk dat de vreemdelingen hetzij houder moet zijn van de documenten vermeld onder 1° hetzij houder van de documenten vermeld onder 2°. Verzoeker betwist niet dat hij geen houder is van de documenten vermeld onder 2°, met name een geldig visum, zoals vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat hij in het bezit zou zijn van documenten vermeld onder 1°, zodat zijn kritiek dat geen gebruik werd gemaakt van deze bepaling, niet dienstig is. Tevens wordt erop gewezen dat het, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, voor de toepassing van dit artikel volstaat te vermelden dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, zonder te specificeren over welk onderdeel van dit artikel het gaat.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

4.3.2. Verzoeker voert aan dat artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet correct werd omgezet: artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat er kan worden afgezien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in drie welomschreven gevallen. De omzetting van deze bepaling, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, voorziet echter de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven in zes welomschreven gevallen, onder meer wanneer binnen de toegekende termijn geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Deze mogelijkheid is niet voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen belang meer kan doen gelden bij dit onderdeel van het middel, gezien het bestreden bevel waarin geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 13 juli 2015 en deze datum inmiddels ruimschoots voorbij is, terwijl verzoeker zich nog steeds op het grondgebied van het Rijk bevindt. Tevens wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat aan verzoeker geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, *in casu* niet de reden vormt waarom aan verzoeker op dezelfde datum een inreisverbod werd gegeven. Het inreisverbod werd gegeven omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Een eventueel belang bij dit onderdeel van het middel kan bijgevolg niet geput worden uit de omstandigheid dat het inreisverbod van dezelfde datum zou gebaseerd zijn op de omstandigheid dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, aangezien dit niet het geval is.

4.3.3. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet omdat dit artikel een termijn vereist maar de *in casu* toegekende termijn van nul dagen geen termijn vormt.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet geeft aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid om aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel te geven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet regelt de modaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo bepaalt artikel 74/14, § 3, tweede lid "*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.*" Bijgevolg bestaat de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder termijn, zonder dat dit een schending inhoudt van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET